

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 13 Μαρτίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 15

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

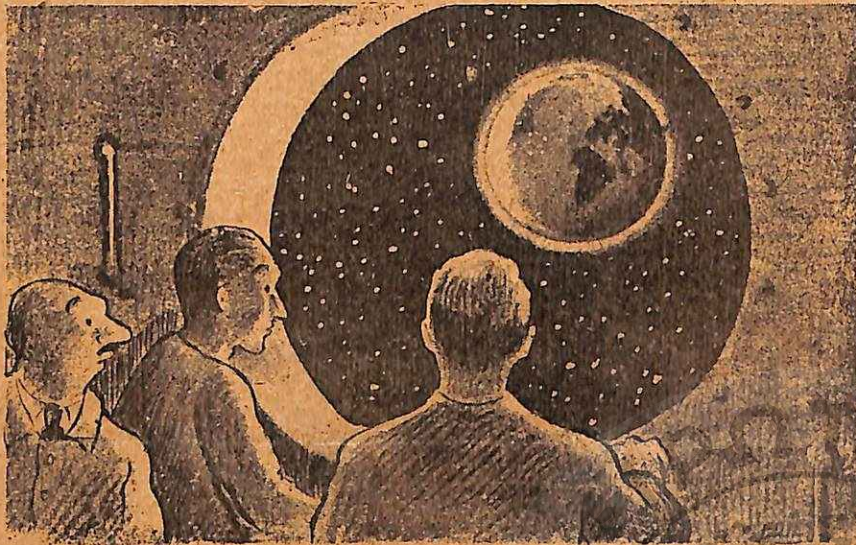
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὅχι βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ἀντουανέττα, μπορεῖ ὁ ἕνας διατίτων ἀπὸ τὸν ἄλλον νὰ ἀπέχη ἑκατοντάδες χιλιάδες χιλιόμετρα. Ἀλλὰ ἂν γιὰ τὴν κακὴ τους τύχη συναντήσουν καὶ ἕνα ἀκόμη στὸ δρόμο τους, τελείωσε. Θὰ τρυπήσῃ τὴν βολίδα πέρα ὡς πέρα. Πῶς νὰ μάθωμε τί ἀπέγιναν ; Δὲν ἔχομε κανένα τρόπο γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί τους. Δὲν ξέρουμε κἀν ἂν δὲν σκοτώθηκαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μετὰ τὴν ἔκρηξη. Φθάνει ἕνα ἐλάχιστο λάθος στὸν χειρισμὸ γιὰ νὰ πιάσουν φωτιά ὅλοι μαζί οἱ κύλινδροι μετὰ τὴν ἐκρηκτικὴ ὑληνὴν γιὰ τὸ ξεκίνημα δὲν χρειάζονται νὰ γίνη ἡ ἔκρηξις παρὰ μονάχα σὲ τρεῖς : στοὺς δύο ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὰ φτερά καὶ σὲ ἕναν ἀπὸ πίσω. Νὰ ἐγινε ἔτσι ἄραγε ; Ὅταν ἔκανα τὴν ἐξέτασιν στὴν βάση ἀπ' ὅπου τινάχτηκε ἡ βολίδα τὴν βρήκα ἐντελῶς κατεστραμμένη καὶ καρβουνιασμένη, τόσο ποὺ φοβᾶμαι πῶς ἡ ἔκρηξις δὲν ἐγινε ὅπως τὴν προβλέπαμε. Πῶς νὰ τὸ μάθωμε ἔμως ;

Ὁ Ζᾶκ εἶδε πῶς ἡ Ἀντουανέττα βρισκόταν σὲ μεγάλη ταραχὴ καὶ ἦταν

φόβος μὴν τὴν ξαναπιάσῃ πυρετός. Τὴν παρκατέλεσε λοιπὸν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ μὴ μιλήσῃ γιὰ λίγην ὥρα. Κι' ὥστόσο αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἄθελά του ῥώ-
τησε ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά σιωπῆς :
— Πῶς νὰ μάθουμε ;

Κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη τοῦ ἡλίου μιὰ σφαῖρα ἔλαμπε μὲς στ' ἄπειρο καὶ
ξεχώριζαν οἱ γνώριμες γραμμὲς τῆς. (Σελ. 130, στ. β')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τριακόσια χιλιόμετρα μακρὰ ἀπ' τὴ Γῆ

Ὁ πρῶτος ποὺ ἀνοίξε τὰ μάτια του ἦταν ὁ Ἑρρίκος. Ἦταν σὰν νὰ ξυπνοῦσε ὕστερα ἀπὸ μιὰ κρίσιν πυρετοῦ, ποὺ βλέπει κανεὶς στὸν ὕπνο του πῶς βρίσκεται ἔξω στὸ ὑπαιθρον, παίζει, τρέχει, καὶ ὕστερα ὅταν συνέρχεται βλέπει πῶς εἶναι ἄρρωστος καὶ καρφωμένος σὲ κρεβάτι του.

Γύρω του βασίλευε ἀπόλυτο σκο-

τάδι. Ἕνα περίεργο βάρος τοῦ πλάκωνε τὸ στήθος. Χρειάστηκε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά γιὰ νὰ θυμηθῇ ποὺ βρισκόταν. Καὶ τότε τὸν ἔπιασε ἀληθινὸς πανικός. Τὸ αἷμα πάγωσε μέσα στὶς φλέβες του ἀπὸ τὸν τρόμο. Κρύος ἰδρὼς ἔβρεξε τὸ μέτωπό του. Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ, ἀλλὰ ἔβαλε μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια, βρῆκε ψηλαφητὰ τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ καὶ πλημμύρισε τὸ δια-

μέρισμα μετὰ φόβου.
Ἀκούνητοι καὶ κατάχλωμοι οἱ σύντροφοί του ἔμοιαζαν μετὰ πτώματα δεμένα ἐπάνω στὶς κοινέτες τους. Ὁ Ἑρρίκος ἔβαλε μιὰ φωνή :
— Ἀνδρέα !

Ἀνδρέα !

Ἕνας βραχνὸς ἀναστεναγμὸς τοῦ ἀπάντησε. Ὁ Βαρνάβας ἄρχισε κι' αὐτὸς ν' ἀναδεύεται. Μουρμούρισε :

— Καφέ με γάλα !... Καφέ με γάλα !...

Τὰ λόγια αὐτὰ σκόρπισαν μετὰ ἑλπίδος τὸν φόβον ποὺ αἰσθανόταν ὁ Ἑρρίκος.

Δύθηκε ἀπὸ τὰ δεσμά του, καὶ πήδησε γοργὰ ἀπὸ τὸ ντιβάνι.

Ὁ φίλος του καὶ ὁ Βαρνάβας ζοῦσαν. Τώρα ἔπρεπε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦταν κανονικὸς ὁ δρόμος τῆς βολίδας.

Τὸ ρολόγι εἰδείχνε 10 ὥρ. 23' 23". Εἶχαν φύγει ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ λεπτά καὶ εἰκοσιτρία δευτερόλεπτα καὺ βρίσκονταν σὲ ἀπόστασιν 268 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ. Μὰ ὥσπου νὰ ἐξελέγξῃ ὁ Ἑρρίκος τὴν ταχύτητα

αυτή, ο πίνακας κιόλας έδειχνε άλλους αριθμούς, γιατί τέτοια ήταν η γρηγοράδα της βολίδας ώστε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έτρεχε έννιάμιση χιλιόμετρα.

Τα φτερά που δεν της είχαν χρησιμεύσει παρά μονάχα για να κόψουν την ταχύτητά της, όσο βρισκόταν στην ατμόσφαιρα, είχαν πέσει από μόνες τους σε τρία τμήματα. Κάθε τμήμα ήταν εφοδιασμένο και μ' ένα αλεξίπτωτο για να πέση μαλακά και να μην προκαλέση κανένα δυστύχημα. Δυο δευτερόλεπτα μετά την έκρηξη θά είχαν πέσει πρώτα οι δύο κύλινδροι της έκρηκτικής ύλης. Σε ύψος δέκα χιλιάδων μέτρων θά έπεφταν τα δύο μεσιανά κομμάτια από τις φτερούγες και τέλος σε ύψος τριάντα χιλιάδων μέτρων τα δύο τελευταία.

Και τώρα ή βολίδα έλεύθερη κι' ακράτητη στο δρόμο της, σπρωγμένη από τις αδιάκοπες εκρήξεις που γίνονταν μέσα της προχωρούσε στο άπειρο.

Πρώτος ο 'Ανδρέας και ύστερα ο Βαρνάβας συνήλθαν έντελως από την νάρκη τους. Με μάτια γεμάτα θαυμασμό και άπορία παρατηρούν τον 'Ερρίκο που έχοντας ανακτήσει έντελως την ψυχραιμία του παρακολουθεί σ' έναν πίνακα τις διάφορες φάσεις της διαδρομής τους και κανονίζει την πορεία τους.

Ο Βαρνάβας σηκώνεται, προχωρεί τρικλίζοντας και κολλάει τη μύτη του επάνω στο τζάμι του ενός από τους δύο στρογγυλούς φεγγίτες.

— Ποτέ μου δεν θά φανταζόμουν πως θάχα κοιμηθεί τόσες ώρες, λέει. Νύχτωσε κιόλας.

— Νύχτωσε; άπορεί ο 'Ερρίκος χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από τα ρολόγια του και τους αριθμούς του. Είναι ή ώρα δέκα και μισή το πρωί, καϊμένο Βαρνάβα.

Ο Βαρνάβας του ρίχνει μια ματιά ίδια μ' εκείνην που κεραυνοβολεί τον χασάπη της γειτονιάς όταν θέλει να τον κοροϊδέψει και να του πουλήση κρέας-βωδινό για μοσχάκι του γάλακτος.

— Κι' εσείς, κύριε 'Ερρίκε, φαντάζομαι πως θά κοιμηθήκατε, άπαντάει. Μά έγω δεν έχω ανάγκη να κάνω λογαριασμούς για να ιδώ τ' άστρα. Και τί ώρατα που λάμπουν απόψε!

— Δεν διάλεξε τον καλό φεγγίτη, Βαρνάβα. Πήγαινε στον άλλον για να ιδής τον ήλιο.

Ακούγοντας τον 'Ερρίκο να λέη πως μπορούσε να ιδή τον ήλιο από

τον ένα φεγγίτη και τα άστρα από τον άλλο, ο Βαρνάβας ένοιωσε κάποια άόριστη άνησυχία. Την ίδια άνησυχία που αίσθάνεται κανείς όταν τον πλησιάζη ένας άγαθος γεροντάκος με άσπρα γένια και του λέει: «Ακούσατε ποτέ σας να γίνεται, λόγος για τον Χριστόφορο Κολόμβο; 'Ε, έγω είμαι!».

Κοίταξε τον 'Ανδρέα, του έδειξε τις ηλεκτρικές λάμπες που έλαμπαν πάνω από τα κεφάλια τους και του έκανε ένα μορφασμό που σήμαινε πολλά. Δεν τόλμησε όμως να κάνη και την χαρακτηριστική χειρονομία.

Ο 'Ανδρέας δεν άπάντησε. Ήταν άκόμην εξαπλωμένος στην κουκέτα του, δεν είχε πει άκόμην ούτε μια λέξη και έμοιαζε σαν να κοιμόταν ξύπνιος.

— Λοιπόν, Βαρνάβα, τί στέκεσαι και δεν πιάς να ιδής τον ήλιο από τον άλλο φεγγίτη;

Ο Βαρνάβας έκρινε πως δεν πρέπει κανείς να έναντιώνεται στους τρελλούς και άποφάσισε να υπακούση. Αυτό που είδε όμως μόλις πλησίασε τον άλλο φεγγίτη τον έκανε να βγάλη μια φωνή: 'Ο ήλιος έμοιαζε σαν ένας πελώριος και λαμπρός δίσκος που φλεγόταν δόκληρος με γύρω του άμέτρητες γλώσσες φωτιάς.

Κι' ωστόσο ο ούρανός ήταν μαύρος. Ένα μαύρο περίεργο, μάλλον προς το μπλε παρά προς το σταχτί. Άπειρες χιλιάδες άστρα έλαμπαν επάνω σαυτό το βελούδινο φόντο, δημιουργώντας μια έξαλση φαντασμαγορία.

Ο 'Ανδρέας επιτέλους σηκώθηκε και ήρθε κι' αυτός κοντά στο παράθυρο για να θαυμάση το υπέροχο θέαμα. Γοητευμένοι και οι τρεις τους στάθηκαν κι' απολάμβαναν «τόν ούρανόν με τ' άστρα».

Έξαφνα ο Βαρνάβας φώναξε: — Νά, μια υδρόγειος!

Πραγματικά κάτω από τη λάμψη του ήλιου, κάνοντας μάλιστα την ένπωση πως ήταν μεγαλύτερη απ' αυτόν, μια σφαίρα έλαμπε μέσα στο άπειρο. Ξεχώριζαν οι γνώριμες γραμμές της: Ήταν οι ήπειροι που άντανακλούσαν τη φώς του ήλιου λιγότερο από τις θάλασσες που άστραφταν σαν καθρέφτες. Οι πάγοι σίς κορυφές των όροσειρών έλαμπαν σαν διαμάντια και τα ψηλά βουνά έρριχναν τον ήσκιο τους επάνω στη Γη. Το θέαμα ήταν επιβλητικό και μεγαλοπρεπές.

Ο Βαρνάβας μίλησε πρώτος:

— Λέπει ένα κομματάκι από τη Γαλλία, είπε.

— Τό έχουν σκεπάση τα σύννεφα, άπάντησε ο 'Ερρίκος.

— Τότε λοιπόν δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε ο Βαρνάβας. Γιατί άνάδουμε τα φώτα άφού είναι μεσημέρι. Πότε θά ξαναγυρίσω πίσω; Πότε θά ξημερώση επιτέλους.

— Δεν θά ξημερώση ποτέ, άπάντησε ψύχραιμα ο 'Ερρίκος. Όπου δεν υπάρχει ατμόσφαιρα δεν υπάρχει και ήμέρα... έμεις τώρα βρισκόμαστε στο κενόν.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑ'ΙΔΟΥΡΑΚΙ

Ένα ρόξ παχύ μικράκι
Γουρουνάκι
Συριανούσε κάθε βράδι
Δίχως έγνωιες δίχως θλίψεις
Δίχως τύψεις
Στο σμαράγδινο λειβάδι.

Γαϊδουράκι λυπημένο
Τό καϊμένο
Με τό σώμα του γεμάτο
Από πληγές κι' από κοφίνια
Δίχως γκρίνια
Πήγαινε τό δρόμο κάτω.

Τό γαϊδουρί κουρασμένο
Τό καϊμένο,
Όπως άργοπερπατούσε
Λέγει στο παχύ μικράκι
Γουρουνάκι:

— Τυχρός, φίλε μου, πούσαι!
'Απ' τό φαί δέ σκέπτεσαι άλλο.
Τό μεγάλο
Τό μαρτύριο της δουλειάς
Συ δέ γνωρίζεις και την πείνα.
Περνάς φίνα
Σά μεγάλος βασιλιάς!

Τάπαντά τό γουρουνάκι:
— Γαϊδουράκι,
Τυχρό σύ που δουλεύεις,
Τη γρουσουζία μου την τύχη,
Μη σου τύχει!
Λες αλήθεια πως ζηλεύεις;

Δεν γνωρίζεις άχ, τί μαύρο
Τέλος θαύρω,
Στο σφαγείο σε κομματάκια
Τό ρόξ σώμα μου θά σφάζουν
Και θά φτιάξουν
Για τους πλούσιους μεζεδάκια!

Ένώ σύ, θά γίνης γέρος,
Σ' ένα μέρος
Μέσ' τό σταύλο θά εξαπλώνης
Και τό δόλιο σου κουφάρι
Στο χορτάρι
Σάν σε στρώμα θά τεντώνης.

— Άν αλήθεια είν' αυτό,
Τότε γώ
Δέ ζηλεύω, γουρουνάκι,
Πιά τα στρογγυλά σου κάλλη,
Λέει πάλι
Τό φτωχό τό γαϊδουράκι.

Παίρνει ο γαϊδάρος τη στράτα
Μ' άλλα νεύατα,
Τρέχει σά να τον κεντούνε
Δεν πονούνε απ' τη χαρά του
Τά πλευρά του.
Πιά κι' οι μύγες δεν τσιμπούνε!

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)
ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ—ΠΑΠΑ

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΝ-ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Άγαπητοί μου,

ΚΟΣΜΟΣ, φωνή, κακό, γέλιο, τραγούδι, πρόγνα, νταούλι, πανδαιμόνιο! Είναι άποκρηά, καρναβάλι. Οι άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους μασκαράδες, ή μόνο για να ιδούν μασκαράδες και να διασκεδάσουν. Νά τό άρμα του Καρνάβαλου, να τό κάρρο με τον Ποιητή, να τό Γαϊτανάκι, ή Γκαμήλα, τό 'Αλογάκι, οι 'Αραπάδες, και συνοδείες άναρίθμητες από νταμινοφόρους, πιερρότους, κολομπίνες και καθεξής. Κι' αυτό κάθε μέρα, κάθε άπόγεμα, κάθε βράδυ, σχεδόν ένα μήνα τώρα. Τί έπαθαν οι άνθρωποι κι' έχασαν τό νο τους για γλέντι, χορό, φαγοπότι; Είναι άποκρηά, καρναβάλι. Έρχεται, βλέπετε, ή μακριά, ή άτέλειωτη Σαρακοστή, κι' οι άνθρωποι ξεθυμαίνουν, άποζημιώνονται άπό πρίν, άποχαιρετούν τό κρέας. Γιατί αυτό θά πη «άποκρηά», αυτό θά πη και «καρναβάλι» (άπό τό λατινικό κάρνε βάλε=χαίρε κρέας). Κι' όταν λέμε «κρέας», έννοούμε την καλοφαγία, την πολυφαγία, την πολυποσία, τό γλέντι, δλα. Άνθρωποι που άποχαιρετούν τό κρέας, τρώγοντας και πίνοντας άπ' δλα, φυσικά κάνουν κέφι, μεθούν, άλαλιάζουν, τρελλαίνονται. «Η μέθη μικρά μανία έστι»... Καί χορεύουν, και τραγουδούν, κάνουν τρέλλες μασκαρεμένοι, σά να ντρέπονται να τις κάνουν άμασκάρωτοι, με τα μούτρα τους. Θέλουν να χαρakoπούν άγνωστοι, έν κόρνιτο, και νάκουε «σας γνωρίσαμε! σας γνωρίσαμε!» που πολλές φορές είναι ψέμμα...

Η χριστιανική θρησκεία πήρε τα Καρναβάλια άπό τα ειδωλολατρικά Διονύσια και τα Κρόνια και τα τοποθέτησε σοφά πρίν άπό τη Μεγάλη Σαρακοστή, άκριβώς για να χορταίνουν τό κρέας οι χριστιανοί και να μη τους φαίνεται πολύ βαρεία ή κατοπινή νηστεία. Διασκεδάζαν βέβαια κι' οι παηροί χριστιανοί αυτή την περίοδο της κρεωφαγίας. Μά όχι με την τρέλλα που διασκεδάζουν οι σημερινοί. Γιατί τό έθιμο, με τον καιρό, έχασε τον άρχικό του, τον χριστιανικό χαρακτήρα. Οι άνθρωποι τα Καρναβάλια δεν άποχαιρετούν τό κρέας, άφού τό τρώνε και τό χορταίνουν δλο τό χρόνο, άκόμα και τη Σαρακοστή. Δεν έχουν λοιπόν ανάγκη να ξεθυμάνουν και νάποζημιωθούν. Έπωφελούνται όμως άπό τό παλαιό έθιμο και τη διάταξη της έκκλησίας,

για να διασκεδάζουν αυτές τις ήμέρες περισσότερο άπ' δλο τον άλλο χρόνο. Γιατί μήπως παύουν ποτέ οι διασκεδάσεις, οι χοροί, οι συναναστροφές, τα θέατρα, οι κινηματογράφοι, τα βραδυνά άκόμα γλέντια σε ταβέρνες, σε ντάντσιγκ; Η μάσκα μόνο λείπει. Αυτή εξαφανίζεται άπό την Καθαρή Δευτέρα. Μά δλα τάλλα μένουν δλοχρονίς.

Τά συμπέρασμα είναι πως τα Καρναβάλια έπρεπε πιά να καταργηθούν σαν περιττά. Άλλά μόνο τα Καρναβάλια των μεγάλων. Γιατί τα παιδιά πρέπει να διασκεδάζουν περισσότερο μερικές ήμέρες, πρίν άρχίση ή πε-

ρίοδος της Σαρακοστής, της έργασίας, της μελέτης. Κι' είναι τόσο ωραία διασκέδαση για παιδιά τό μασκάρεμα! Έγώ, τί να σας πώ! μόνο όταν βλέπω μασκαρεμένα παιδιά γουστάρω, εύχαριστούμαι, ευθυμώ. Όταν βλέπω μεγάλους, μελαγχολώ...

Ε, πως περάσατε φέτος τις Άποκρηές; Μασκαρευθήκατε, χορέψατε, διασκεδάσατε; Είχατε προσκλησεις σε πολλά σπίτια; Δεχθήκατε τους φίλους σας και στο δικό σας; Και το χρόνο! Από αύριο ήσυχία, έργασία, μελέτη.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

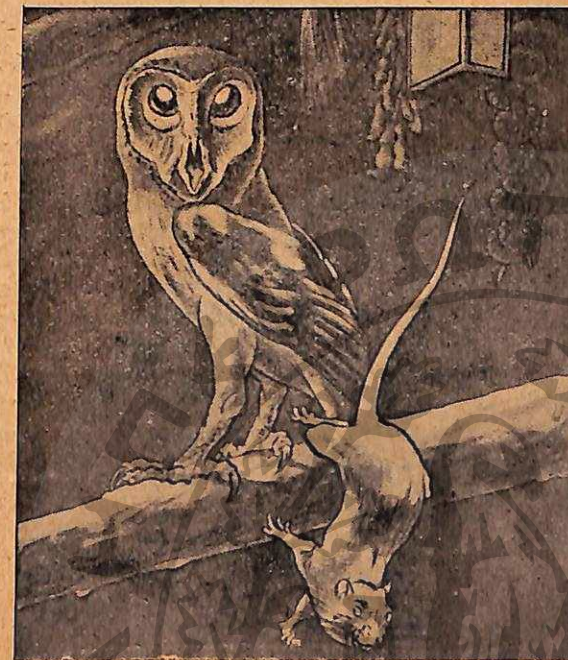
ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

Ένας ποντικός, ο κύριος 'Αρουραϊός, άποφάσισε νάφήση τό χωράφι του και να καθήση στην αυλή. Βρήκε λοιπόν εκεί μια τρύπα, την έκανε φωλιά, και κάθε τόσο έβγαινε τη νύχτα, και πήγαινε πότε στην αποθήκη, πότε στο κοιτέτσι, πότε στο σταύλο, και λίγο παντού.

Πολλά ύπόφεραν τα ζώα και τα πουλιά της αυλής άπ' αυτόν τον κύριον 'Αρουραϊό. Μά τό ίδιο κι' οι άνθρωποι που κατοικούσαν στο άγροτικό σπίτι. Τους έτρωγε τό τυρί τους, τό λαδί τους, και τους έκανε τρούπες στα ρούχα τους.

Έτρωγε τη βοώμη, τό κριθάρι, τα πίτουρα των ζώων. Κι' έκλεβε άπό τό κοιτέτσι ταύγά της 'Ασπροούλας που γινόταν έξω-φρενών. Κανένα δεν φοβόταν, γιατί έτρωγε πιδ γοήγορα κι' άπό τα ζώα κι' άπό τους άνδρωπούς. Και μόλις πλησίαζε κανένας, ο κύριος 'Αρουραϊός τό έβαζε στα πόδια καί, ως που να πής κίμνο, τρούπωνε στη φωλιά του και γλύτωνε.

Μόνο ένα πουλί φοβόταν, ένα πουλί που έβγαινε τη νύχτα σαν κι' αυτόν, την κυρά-Κουκουβάγια. Μά τον

έπιανε ένας τρώμος, κάθε φορά που την έβλεπε να τον κοιτάξη με τα μεγάλα κίτρινα μάτια της, και την άκουγε να του φωνάζη: «Κούκου-βάου! σε βλέπω! σε βλέπω!». Όπου κι' άν ήταν, ό,τι κι' άν έτρωγε εκείνη την ώρα, τό άφηνε και τσακίζοταν να φύγη, να κρυφθή.

Αυτό γινόταν συχνά στην αποθήκη, όπου ο κύριος 'Αρουραϊός χωνόταν για να τρώη τη βοώμη που το άρεσε. Έξαφνα άκουγε τη στρογγή φωνή άπό τα δοκάρια της σκεπής: «σε βλέπω! σε βλέπω!», έβλεπε και τα κίτρινα μάτια μέσα σε μια τούφρα άπό φτερά. Κι' όπου φύγει-φύγει! Καπνός γινόταν ο κύριος 'Αρουραϊός.

Όλοι τον είχαν στο στομάχι, κι' άνθρωποι και ζώα. Ούτε οι γάτες του σπιτιού τον κυνηγούσαν: ήταν μεγάλος και τον φοβούνταν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΤΑΚΗΣ Φ. ΦΑΩΡΙΔΗΣ, Έλληνικός Άετός, Έλληνικό Άττιμής. Α' Βραβείον 272ου Διαγωνισμού Λύσεων. — 2. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΚΑΛΟΣ, Δελινό, Άμπερσίου. Α' Βραβείον Διαγωνισμού Ζωγραφικής. — 3. ΚΑΙΤΗ Ε. ΜΑΝΑΡΑ, Βραζιλιάνα, Άθηναι. Α' Βραβείον Διαγ. Στιζέως. — 4. ΑΜΥΝΤΑΣ Δ. ΠΑΤΑΡΙΔΗΣ, Θάλης Βλαστός, Σιδηρόκαστρον Μακεδονίας. Α' Βραβείον Διαγωνισμού Διηγήματος.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Επιτέλους ο Μοντανής εδόκει, ξεκουμπώνει το μανδύα του, ξεσκεπάζεται και... Ω, τί ευχάριστη, τί ωραία εκπλήξη! Ίδές, καλέ, ιδές! κι' ο Μοντανής φορεί στολή σωματοφύλακος! Μά τί σύμπτωση, ε;

Τόν τριγύρισαν και τοῦ ἐπαίνεσαν πολύ τή χάρη και τή μεγαλοπρέπεια τῆς στολῆς του. Κι' ο Μοντανής εἶπε ἀπλά:

— Πραγματικῶς, ἡ στολή αὐτή εἶναι πολύ ωραία. Ὁ ράφτης μου πήρε τὸ σχέδιο ἀπὸ τὴν εἰκόνα ἐνὸς παλαιοῦ Μοντανῆ, προπάππου μου, ποῦ ἦταν λοχαγὸς τῶν σωματοφύλακων.

— Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ Δουμποδάνος, ἀπόψε ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ λοχαγὸς μας. Γιατί ὅλοι μας, ξέρεis, εἴμαστε σωματοφύλακες Δουδοβίκου ΙΓ'.

— Μπά! ἔκαμε ὁ Μοντανής· κι' ὁ Παῦλος, κι' ὁ Μάριος;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος· τώρα θὰ βάλουμε και μεῖς τίς στολές μας. Ἐλάτε στὴν κἀμαρά μας νὰ ἐτοιμασοῦμε, ὡς νὰρθεῖν κι' οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, και νὰ παρουσιασοῦμε ὅλοι μαζί.

Ἔτσι ἔγινε. Κι' ὅταν οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες παρουσιάσθηκαν στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, εἶχαν μπροστά τους τὸ «λοχαγόν», τὸ Γεώργιο Μοντανῆ, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν σὺν ἀρχηγόν.

Ἄ, τί ωραία ποῦ πέρασαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ! Στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ κυρίου Σαϊζάνη εἶχαν μαζεθεῖ πολ-

λά παιδιὰ και κοριτσάκια τῆς ἡλικίας τοῦ Παύλου. Φοροῦσαν διαφόρων εἰδῶν κι' ἐποχῶν στολές—σταυροφόροι ἱππότες, ἀρχαῖοι—Ἕλληνες και Ρωμαῖοι, μαρκήσιες, ψαρπούλες, ἀνθοπώλιδες, βοσκοπούλες—και τὸ θέαμα ποῦ παρουσίαζε ἡ σάλλα ἦταν ἔξοχο. Ὅλα τὰ παιδιὰ, ἐννοεῖται ἀγόρια και κορίτσια, ἦταν εὐθυμα, ζωηρά, και μερικὰ διακρίνονταν και γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους. Ὅλα ὅμως εἶχαν καλοῦς, εὐγενικοὺς τρόπους, και καμιὰ δυσἀρεσκεία δὲν γεννήθηκε, κανένα δυσἀρεστο ἐπεισόδιο δὲν σημειώθηκε. Χόρεψαν, ἔπαιξαν κι' ὕστερα κάθησαν γύρω σ' ἕνα πελώριο τραπέζι, και πήραν τὸ τσάι τους μ' ἕνα σωρὸ βουτήματα, κέικ, παντεσπάνι και ὅλου τοῦ κόσμου τὰ γλυκά.

Τελοσπάντων, τὰ παιδιὰ διασκέδασαν περίφημα. Ὁ Μάριος μάλιστα, ποῦ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ἔβλεπε τέτοια συγκέντρωση, ἦταν καταγοητευμένος. Κι' εἶχε κάνει σ' ὅλους ἐντύπωση ἡ φυσικὴ του εὐθυμία, ὅπως ἡ κομψότης κι' ἡ χάρη τῶν τρόπων τοῦ Μοντανῆ, ἡ εὐφυΐα τοῦ μικροῦ Σαϊζάνη, ποῦ ἔλεγε ἕνα σωρὸ νόστιμα πράγματα, κι' ἡ ζωηρότης τοῦ Δουμποδάνου.

Ἄχ! νᾶπιανα και τὸν κλέφτη μου, τίποτα δὲν θὰ μοῦ ἔλειπε!—συλλογιζόταν ὁ Μάριος.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ παιδιὰ γύρισαν στὸ Λύκειο και ξανάρχισαν τὰ μαθήματά τους και τὴ συνηθισμένη, τὴν τακτικὴ τους ζωὴ. Οἱ διακοπές εἶ-

χαν τελειώσει κι' οἱ φίλοι ποῦ ξανα-ἐλέπονταν ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἡμέρες, διηγούνταν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πῶς εἶχαν περάσει. Ἀκόμα και τὴ νύχτα, στὸ ὑπνωτήριο—τὸν μεγάλο ἐκεῖνο θάλαμο μὲ τὴ διπλὴ σειρὰ τῶν κρεβατιῶν στὶς ἀντικρινὲς πλευρές—ἔλεγαν, ἔλεγαν, και δὲν ἐννοοῦσαν πιά νὰ ἀψουν και νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ ἐπιτηρητής, ποῦ σουλατσάριζε ἀπάνω και κάτω στὴ μέση τοῦ θαλάμου, τοὺς ἐφώναζε κάθε τόσο:

— Σιωπή, κύριοι! Τὰ εἶπατε πιά, φτάνει! Κοιμηθῆτε!

Ἀναγκάσθηκαν νὰ σωπάσουν, ἐκλείσαν και τὰ μάτια τους, μὰ ἄρχισε νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος τὴν πρώτη ἐκείνη νύχτα τοῦ σχολείου ὕστερ' ἀπὸ τίς διακοπές. Ὁ Μάριος ἔμεινε ἀγρυπνὸς σχεδὸν ὡς τὸ πρωί. Συλλογιζόταν τοὺς γονεῖς του, τὸ σπίτι του, μὰ περισσότερο τὸ σπίτι τοῦ Σαϊζάνη και τὸ χθεσινὸ βράδυνο χορό. Τί εὐτυχία νὰ κάμῃ τόσο καλοῦς φίλους στὸ Λύκειο! Ἄν δὲν ἦταν αὐτοί, τί ἄσχημα ποῦ θὰ περνοῦσε, κλεισμένος στὸ σχολεῖο, τὰ Χριστούγεννα και τὴν Πρωτοχρονιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Γαῖδουροκαβαλλάρια

Οἱ τρεῖς μῆνες, ποῦ μεσολάβησαν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιά ὡς τὸ Πάσχα, πέρασαν μὲ ἡσυχία· γιατί οἱ μικροὶ Σωματοφύλακες οὔτε μὲ τοὺς ξένους μαθητὲς ξαναπιάστηκαν, οὔτε γι' ἄλλη αἰτία τιμωρήθηκαν. Ἀπεναντίας, ὁ κ. Τελόριμος πολλὰς φορὲς ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ ἐκφράσῃ στὸ Μάριο εὐἀρεσκεία γιὰ τὴν καλὴ του διαγωγή και τὴν ἐπιμέλειά του. Μιὰ μέρα μάλιστα,

λιστα, κι' ὁ ἴδιος ὁ διευθυντής, ποῦ εἶχ' ἐξευμενισθεῖ ἀπέναντί του, τὸν συγχάρηκε γιὰ τὸ ἄριστα ποῦ πήρε σὲ κάποιο διαγωνισμό.

Ὁ ζωηρὸς Δουμποδάνος δὲν ἦταν και τόσο ἐπιμελής. Φιλοτιμήθηκε ὅμως κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του και κατόρθωσε, τὴν τριμηνία ἐκείνη, νὰ πάρῃ καλοῦς βαθμούς, πράγμα ποῦ ἔχαροποίησε πολὺ τοὺς γονεῖς του, ἀσυνείθιστους ὡς τότε νὰκοῦνε καλὰ γιὰ τὸ γιό τους. Τοῦ ἔγραψαν λοιπόν πῶς, γιὰ νὰνταμείψουν τὴν ἐπιμέλειά του, ἦταν πρόθυμοι νὰ τοῦ κάνουν, εἰ ἤθελε τοὺς ζητήσῃ. Κι' ὁ Δεωνίδας τοὺς ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ πάρῃ μαζί του, στὸν πατρικὸ πύργο, τοὺς τρεῖς φίλους του, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ τίς διακοπές τοῦ Πάσχα.

Οἱ γονεῖς ἔδωσαν τὴν ἄδεια προθυμότατα, ὁ Δουμποδάνος προσκάλεσε ἀμέσως τὸν Σαϊζάνη, τὸν Μοντανῆ και τὸν Μάριο, ποῦ ὅλοι χάρηκαν πολὺ, και περισσότερο ἀπ' ὅλους ὁ μικρὸς Γασκῶνος. Τί καλὰ! οὔτε τὸ Πάσχα δὲν θὰ ἔμενε μονάχος στὸ Λύκειο. Καὶ θάβλεπε και τὸν περίφημο οἰκογενειακὸ πύργο τοῦ Δουμποδάνου!

Τὴν Μεγάλῃ Τετάρτῃ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Λύκειο κι' οἱ τέσσερις μαζί. Ἐκαμν ἕνα ὥρατο ταξίδι μὲ τὸν σιδηρόδρομο κι' ἔφτασαν στὴν ἐξοχὴ ὅπου βρισκόταν ὁ πύργος. Περιττὸ νὰ ποῦμε μὲ πόση χαρὰ και ἀγαλλίαση δέχθηκαν οἱ γονεῖς τὸ γιό τους και τοὺς καλοῦς του φίλους. Καὶ τώρα ὁ Δουμποδάνος ἤθελε νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωση θὰ ἔκανε στὸ Μάριο και στοὺς ἄλλους ὁ πύργος τους, ποῦ μὲ τόση... φαντασία τοὺς τὸν εἶχε περιγράψει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸν ἔβρισκαν πολὺ κατώτερο ἀπὸ τίς περιγραφές τοῦ φίλου τους. Ὁ Θεός, δηλαδή, νὰ τὸν ἔκανε πύργο. Δὲν ἤθελαν ὅμως νὰ τὸ ποῦν ἢ νὰ δείξουν τὴν ἐντύπωσή τους, κι' ἔκαναν πῶς τὸν θαυμάζουν. Ὁ Δουμποδάνος ξεθαρρεύτηκε ἀπὸ τὰ ψεύτικα ἐπιφωνήματά τους και τοὺς ρώτησε:

— Ἀλήθεια δὲν εἶναι πολὺ ὁμορφος;

— Ὁ, ναί... πολὺ...

— Καὶ μεγαλοπρεπής, ἀλήθεια Σαϊζάνη;

Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ μεγάλο ψέμμα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸ πῇ, ὁ Σαϊζάνης καμώθηκε πῶς τὸν ἔπιασε βήχας.

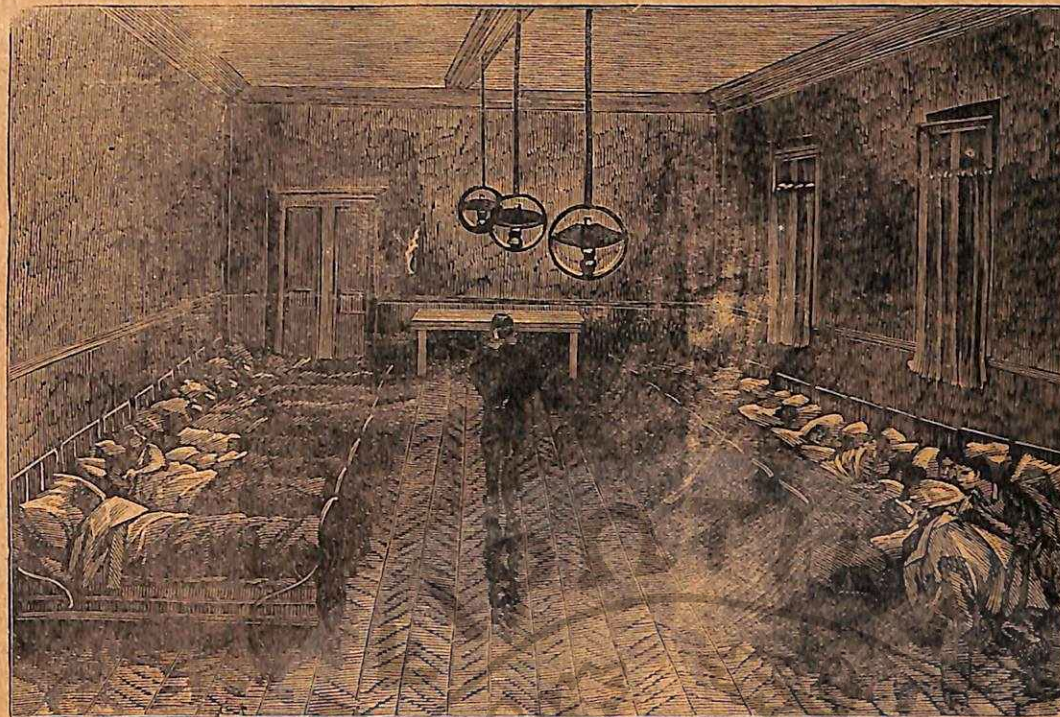
— Ἐσὺ, Μάριε, τί λές; ρώτησε ὁ Δουμποδάνος τὸν μικρὸ Γασκῶνο. Μοιάζει μὲ τὸν δικό σου;

«Νᾶ μ' ἔπιανε τώρα και μένα βήχας!» συλλογίσθηκε ὁ Μάριος, καθὼς ἔλεγε λόγια μασημένα. Μ' ἂν δὲν τὸν ἔπιασε βήχας, τὸν ἔπιασε κατὰ καλὴ του τύχη φτάρνισμα. Ἔτσι, ἐκεῖ ποῦ φταρνιζόταν, ἔλαβε καιρὸ νὰ σκεφθῇ και νὰποκριθῇ διπλωματικά:

— Ναί, βέβαια, ἀρκετά... Ἀλλὰ

και δὲν θέλησαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴν πλάνη του. Ἔτσι ἐξακολούθησαν νὰ δείχνουν θαυμασμό και νὰ βγάζουν ἐπιφωνήματα ὅσην ὥρα ἐβάσταζε ἡ ἐπιθεώρηση. Ἄ! τί ὁμορφο ποῦ εἶν' αὐτό! Ὁ, τί ἔκτακτο ποῦ εἶναι ἐκεῖνο! Κι' ὁ Δουμποδάνος καμάρωνε κατευχαριστημένος.

Ἡ ἀδυναμία του ὅμως, ποῦ δὲν ἔβλαπτε κανένα, δὲν τὸν ἐμπόδιζε κιόλα νὰ περιποιῇται τοὺς φίλους του και νὰ βρίσκῃ χίλιους τρόπους γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα μὲ τὴν ἄδεια πάντα τῶν γονέων του, ἐνόηκισε μιὰ μέρα γαῖδουράκια γιὰ νὰ πᾶνε γαῖδουροκαβαλλάρια. Θὰ

«Ὁ ἐπιτηρητής, ποῦ σουλατσάριζε ἐπάνω και κάτω, στὴ μέση τοῦ θαλάμου...» (Σελ. 132, στ. γ').

ξέρεis, ὁ δικός μου εἶναι ἄλλου εἶδους... ἔχει ἄλλο σχέδιο...

Οἱ ἄλλοι σκουντιούνταν και κρυφογελοῦσαν. Ὁ Δουμποδάνος ὅμως δὲν τοὺς εἶδε κι' ἐνόμισε πῶς ὁ πύργος τοῦ τῶς ἄρεσε πολὺ. Καὶ γιὰ νὰ τὸν θαυμάσουν ἀκόμα, τοὺς τριγύρισε παντοῦ και τοὺς τὰ εἰδεῖξε ὅλα: σάλλες, κἀμαρες, σοφίτα, ἀποθήκες, σταῦλο, αὐλὴ, περιβόλι, πάρκο και τὰ λοιπά.

Ὁ «πύργος» ἐννοεῖται, ἦταν ἕν' ἀπλοῦστατο ἐξοχικὸ σπίτι, ἀρκετὰ μεγάλο, ἀλλὰ χωρὶς κομμὰ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά και, πολὺ λιγώτερο, μεγαλοπρέπεια. Μ' ἀφοῦ ὁ Δουμποδάνος ἐνόμιζε πῶς τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν πύργος μὲ τὰ ὅλα του, οἱ φίλοι του σεβάσθηκαν αὐτὴ τὴν ἀδυναμία

ἔκαναν δηλαδὴ μιὰ μεγάλη ἐκδρομὴ στὸ γειτονικὸ δάσος και θὰ ἦταν τί ὥρατα!

Πρωτ-πρωτ, τὰ γαῖδουράκια ἦταν ἔτοιμα και περίμεναν στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου.

«Γαῖδουράκια» ὁ λόγος τὸ λέει, γιατί τὰ περισσότερα ἦταν μεγάλοι γάιδαροι και ἀρκετὰ ζωηροί. Ἡ κυρία Δουμποδάνου ρώτησε τὸν ἀγωγιάτῃ ποῦ θὰ συνόδευε τὰ παιδιὰ:

— Εἶναι ἡμέρα τὰ ζῶα σου;

— Μεῖνε ἡσυχῇ, κυρά μου, τῆς ἀποκρίθηκε· εἶναι ἡμέρα σὺν ἀρνάκια. Θὰ τὰ δοκιμάσουν τὰρχοντόπουλα και θὰ σοῦ ποῦν.

— Ναί, μὰ νὰ τὰ προσέχῃς και σὺ. Παιδιὰ εἶναι...

(Ἀκολουθεῖ) Μετὰρρ. π. 1. φ. και γρ. 2

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟ

Τη «Διάπλαση τών Παίδων»
Όπου γράφει και ο «Φαίδων»
Τί πολλά παιδιά διαβάσουν!...
Μ' απ' το... κρύο ξεπαγιάζουν
Με τὰ... κρυφὰ δικά μου!...
Σὰς ζητώ παρτόν, παιδιά μου!

Κι' ο καθένας Διαπλάσους
Θέ ν' ἀρήσῃ πιά τις... τόπες,
Τ' ὄνομά του θὲ ν' ἀλλάξῃ
Καὶ τὴ σβοῦρα θὰ πετάξῃ
Καὶ στὸ τέλος θὰ ζητήσῃ
Μ' ἄλλους ν' ἀλληλογραφήσῃ!

Θὲ νὰ στῆλῃ καὶ κομματί
Λίγος... ἀτιμὸ ἀλάτι!
— «Εἴν' τὸ θέμα ἐξαντλημένο
Καὶ πολὺ χλιοειπωμένο.
Κι' ὅχι σὲ καθαρό(υ)ουσα,
Εἴν' τώρα... καταρρέουσα...»

Μὲ γνωστὰ τετραδιάκια
Σὲ ρωτᾶνε τὰ παιδάκια:
— «Ποῖον ἄνθος προτιμάτε;
— Καὶ τὸ βράδυ τί θὰ φάτε;
— Ἐχεῖς φίλους, ἔχεις φίλες;
— Ἐχεῖς πάθει πολλές νίλες!»

— «Ἡ γαζία ποὺ γουστάρει,
Μὰ κι' ὁ... δούσος ἔχει χάρη!
Ἐχω, ὅχι λίγους, φίλους
Μὲς ὅ' αὐτοὺς καὶ δυό-τρεις... σκύ-
— Νίλα μόνο μιά φροβιά: [λους...
Μήπως... ἀποκαλυφθῆμε].

«Ἦθελα νὰ γράψω κι' ἄλλο,
Μὰ θὰ γίνονταν μεγάλο!
Κι' ἡ «Διάπλαση» φωνάζει:
— «Μὴ μεγάλο, μὰς κοροῦζει!»
Πῶς φοβάμαι! Λίγος ἄλλο
Πάλι γίνηκε μεγάλο!

Βλάσης Ἀειθαλής [B]

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΕΙ! ΚΑΛΑ ΕΙΝΑΙ ΚΙ' ΕΤΣΙ!

Σ' ἓνα θαλασσινὸ χωριό—ποῦ περπε
νὰ ὀνομάζεται Κουτοχόρι, γιατί ἡ κου-
ταμάρα τῶν κατοίκων του ἦταν ὀνομα-
στή—πολλὰ κουνούπια εἶχαν πέσει, κι'
οἱ κακόμοιροι οἱ χωρικοὶ εἶχαν τρελλα-
θεῖ ἀπ' τὰ τσιμπήματά τους.
Καὶ τί δὲν κἄνουν γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ'
αὐτά...

Καὶ νά, μιά μέρα ἕνας καραβοκύρης
φθάνει καὶ διαλαλεῖ καὶ λέει πῶς ἔ-
φερε ἓνα σωτήριο φάρμακο κατὰ τῶν
χωρικοὶ ἀγρόξαν, ἀγρόξαν, ὥσπου τε-
λίσωσε ὅλο τὸ «σωτήριο» φάρμακο. Καὶ
τότε ὁ καραβοκύρης ἔκανε πανιά νὰ
φύγῃ, γεμάτος λεφτά, δταν κάποιος,
ὁ... ἑξυπνότερος χωρὶς ἄλλο ἀπ' τοὺς
χωρικοὺς, σκέφτηκε καὶ ρώτησε:
— «Βε! Καπετάνιο, καὶ τί θὰ τὸ κά-
νουμε τοῦτο τὸ χῶμα;

Κι' ὁ καραβοκύρης ἀπὸ μακριὰ φω-
νάζει:

— Θὰ πιάνετε τὸ κουνούπι, θὰ...
τ' ἀνοίγετε τὸ στόμα καὶ θὰ τοῦ βά-
ζετε λιγαδάκια κουνουπόχωμα μέσα καὶ
τότε τὸ κουνουπάκι θὰ πεθαίγῃ στὴ
στιγμὴ, μὰ στὴ στιγμὴ.

— «Μὴ τὸ σπᾶμε ἅμα τὸ πιάσουμε καὶ
μὲ τὰ δάχτυλά μας, καπετάνιο!

— «Ε! καλὰ εἶναι κι' εἶσαι, ἀπάντησε
ἀπὸ μακριὰ πιά ὁ καπετάνιος, γελώντας
γιὰ τὴ κουταμάρα τῶν χωρικῶν.

Πάν

Α' Βραβεῖον—Μεγάλ. Τάξις

...ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ!!!

Κάθε Κυριακὴ πρωΐ, ἦτανε μιά κοι-
νὴ συνήθεια νὰ μᾶς πηγαίνουνε, ἑμᾶς
ὅλους τοὺς μαθητὲς στὴν Ἐκκλησίαν.
Καὶ θυμάμαι, ὅσοι ἀπ' τὴν ἀνάγνωση
τοῦ Εὐαγγελίου, ἔβγαίνε μιά κυρία, καὶ
περιφερότανε μὲνα δίσκο στὸ χέρι, «γιὰ
τοὺς πτωχοὺς τῆς συνοικίας...» γιὰ τοὺς
πτωχοὺς τῆς συνοικίας... ἔλεγε καὶ
πρόσθετε πλησιάζοντας στὸ μέρος ὅπου
στεκόμαστε ἑμεῖς οἱ μαθητὲς... «Τὸ
κουνουράκι σας, παιδιά, τὸ κουνουράκι
σας, παιδιά!»

Ἡ καλὴ κυρία φαίνεται μᾶς ὑποχρέω-
νε μὲ τὰ συγκινητικὰ της λόγια, καὶ ἔ-
βλεπε τὰ φράγκα—ποὺ αἰγούρα θὰ
προωρίζονταν γιὰ τὴ τσέπη τοῦ κου-
λουριτῆ—νὰ πέφτουν βροχὴ μέσα στὸ
δίσκο.

Ὅταν—θὰ τὸ θυμάμαι αὐτὸ γιὰ
πάντα—εἶδα τὸ διπλανό μου, κάποιον
συμμαθητὴ μου, ποὺ κουτόφερνε, νὰ
προσπαθῇ μὲ δυσκολία νὰ βγάλῃ κάτι...
ἀπ' τὴν τσέπη του.

— Τί εἶν' αὐτό; τοῦ ψιθύρισα χωρὶς
νὰ τὸν καλοκοιτάξω...

— Κουνούρι, μὲ πᾶντῃ.

— Καὶ τί θὰ τὸ κάνης... δὲ ντρέ-
πεσαι... μέσ' τὴν Ἐκκλησίαν θὰ φᾶς...

Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ καλοτελειώσω
τὴ κουβέντα μου καὶ βλέπω τὸν καλὸ
σου νὰ βάζῃ μὲ μεγάλη ἀπάθεια ἓνα
ὀλοστρογγυλὸ κουνούρι, πάνω στὸ δίσκο
τῆς καλῆς κυρίας, ποὺ ἐξακολουθοῦσε
ἀκόμα νὰ φωνάζει... «Τὸ κουνουρά-
κι σας, παιδιά... τὸ κουνουράκι σας,
παιδιά!»

Κύριος τοῦ Ντάνοιγ
Β' Βραβεῖον—Μεγάλ. Τάξις

Β' Βραβεῖον—Μεγάλ. Τάξις

ΜΕ ΤΡΟΠΟ

Ἐνας ἐπαρχιώτης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ
πάῃ στὴν Ἀθήνα συνάντησε στὸ δρόμο
ἓνα φίλο του:

— Τάμαθες, τοῦ λέει, φεύγω γιὰ τὴν
πρωτεύουσα.

— Ἀ! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ ἄλλος
κι' ὅσοι προόθεσε: Δὲν πᾶς, καί μένε,
νὰ δῇς τὸν ἀδελφό μου ποὺ εἶναι βαριά
ἄρρωστος καὶ δὲν ξέρω τί κάνει;

Ἐκεῖνος δέχτηκε μὲ εὐχαρίστηση.
Πῆγε στὴν Ἀθήνα ἔκανε τίς δουλειές
του, μὰ ἔχασε νὰ δῇ τὸν ἄρρωστο.
Μόλις γύρισε συνάντησε τὸ φίλο του
στὸ δρόμο.

— Πῆγες τὸν ρωτᾶει αὐτός, εἶδες
τὸν ἀδελφό μου;

— Ναι, ἀγαπητέ μου, τὸν εἶδα, εἶναι
ἐντελῶς καλὰ καὶ σοῦ στέλνει χαιρετί-
σματα.

— Γιατί μοῦ λὲς ψέμματα, ἦταν ἡ
ἀπάντησή, ὁ ἀδελφός μου πέθανε!

Ὁ ἄνθρωπός μας δὲν ἔδειξε διόλου
ἐκπληξή.

— Τοῦμαθες; φώναξε. Κι' ἐγὼ ἤθελα
νὰ στὸ πῶ μὲ τρόπο!!

Ροζελάντια

Γ' Βραβεῖον—Μεγάλ. Τάξις

Η ΘΕΛΗΣΗ ΠΑΝΤΑ ΝΙΚΑ

Ὅταν πηγαίνουμε στὴν ἐξοχὴ τὸ κα-
λοκαίρι παίρνουμε ἓνα μικρὸ ὑπηρετὴ
γιὰ νὰ μᾶς ψωνίξῃ: τὸν Κώστα. Εἶναι
ἓνα ἄγριο ὡς 15 χρονῶν, κοντὸ καὶ
στρουμπουλὸ, ὁ πατέρας του τὸ βάζει
ὑπηρετὴ γιατί δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ τί-
ποτα ἄλλο, ὅτι τοῦ πεῖ ἡ μητέρα του
νὰ ψωνίσῃ τὸ ξεχνᾷ καὶ ξαναγυρίζει
νὰ ρωτήσῃ γουρλώντας τὰ μάτια του,
τόσο κομικὰ, ποὺ ξεκαρδιζόμαστε στὰ
γέλια.

Προχθὲς τοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα ἓνα δο-
χεῖο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, Κώστα, στὸ μπακάλη καὶ
πάρε μιά ὀκτὸ βούτυρο, τὸ δοχεῖο αὐτὸ
θὰ γεμίσι ὡς ἐπάνω κατάλαβες;

Τί νὰ κάνει ὁ καίμενος ὁ Κώστας γιὰ
νὰ μὴ ξεχάσῃ φουσκώνει τὰ μάγουλά
του καὶ πηγαίνει στὸ μπακάλη «τὸ δο-
χεῖο γεμάτο» συλλογιζόμενος καὶ κρατοῦ-
σε φουσκωμένα τὰ μάγουλά του.

Ποῦ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμ-
μα, Κάτια. Θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευ-
δωνύμου σου. Ναι, νὰ λαβαίνης μέρος σ'
ὅλη τὴν κίνησιν καὶ προπᾶντων νὰ μὴ
γράφῃς συχνά.

Ναι, Μαῦρε Καβαλλάρη, μόνο σὲ πα-
λιούς μοὶ τὸ μῆκος μπορεῖ κανεῖς νὰ βρῇ
«Κυριακές». Ἐλπίζω ὅμως νὰ τις ξαναρ-
χίσω. Κι' ἴσως τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ
Μαῦρου, τὸ παχαλινό, ποὺ θὰ εἶναι δωδε-
κασέλιδο, μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν «42α
Κυριακή». Δὲν σὰς τὸ ὑπόσχομαι γιὰ βέ-
βαιον, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ.

Χαίρω πολὺ, Ὀλιμμένη Μελοδία, ποὺ
ἀποφάσισες νὰ μῆς καὶ στὴν κίνησιν. Θὰ
εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου,
ὥστε τώρα μπορεῖς νὰ λαβαίνης μέρος
στοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ νὰ μὴ γράφῃς.

Μὰ ἦταν καιρὸς, Ἐρμῖνα, ἀφοῦ μὲ
παίρνεις πέντε τώρα χρόνια. Μὲ χαρὰ ἐ-
νέκρινα ψευδώνυμα γιὰ σένα καὶ τὰ δέξεραι
σου. Κι' ἀπὸ τὸ Σύλλογο περιμένω πολλὰ.

Μ' ἀρέσει, Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, εἶσαι
ὄρατα ποὺ γράφεις τὸ ψευδώνυμό σου πᾶ-
νω ἀπ' τὰ γράμματά σου. Τὸ διαβάζω ἀ-
μέσως, ἐνῶ γι' ἄλλα πρέπει νὰ πάρω τὸ

Μὴρον τῆς Ἀνδρῶν;

— Ὅχι! εἶναι ἡμιγυμνασιόπαις.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Νά, πηγαίνει σὲ Ἡμιγυμνάσιο.

Νάρισος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Μαρτίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴν
«Διάπλασιν», διοργάνωσε διςεβδομα-
διαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσπερινοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
σπερινοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ὥς 9, 20 μ. μ.,
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ
κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥς 9-
20) πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
Διαγωνισμοί.

ΚΑΛΗ σας Σαρακοστή! Ὅπως γράφει
κι' ὁ κ. Φαίδων, ἀπὸ αὐριο «ἡσυχία, ἐρ-
γασία καὶ μελέτη». Ὡστόσο περιμένω νὰ
μοῦ γράψετε πῶς περάσατε τίς ἡμέρες αὐ-
τὲς τῆς... φρόνιμης τρέλλας σας.

Σήμερα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω μερικoὺς
ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ ἐσοπάθωσαν καὶ δὲν τοὺς
ἀνέφερα ἀκόμα. Εἶναι: ἡ Οὐρανία Θη-
ραῖον, ποὺ ἀναγνώσει συγχρόνως καὶ τὴν
συνδρομὴ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μαρίας καὶ
Σταμάτη—ἡ Στέλλα Ν. Καλογιάννη ποὺ
μοῦ κάνει μαζὶ δυὸ νέες συνδρομήτριες—ὁ
Ὁρεινὸς Κερκύρας ποὺ τοῦ ἀνάνεωσα
καὶ τὸ ψευδώνυμο—ἡ μικρὴ Βασούλα Πα-
παγιαννοπούλου, μόλις 7 χρονῶν, ποὺ
μοῦ ἐγγράφη: δυὸ ἐξαδελφάκια τῆς—ὁ
Ἀμφοτέρων, ποὺ ἄδικα ὅμως παραπο-
νεῖται πῶς τὸν... περιφρονῶ!—ἡ Ἀ-
στόχαστος ποὺ μοῦ ἔγραψε μόλις ἡσυχᾶς
ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοὺς—ἡ Ἀλέσχη τῶν
Δρακῶν ποὺ ἀργησα νὰ λάβω τὴν ἐπι-
ταγήν κ' ἀναγκάσθηκε νὰ μοῦ ξαναγράψῃ
—κι' ὁ Βλάσης Ἀειθαλής. Τοὺς εὐχαρι-
στῶ ὅλους ἀπ' τὴν καρδιά μου. Αὐτὸ τὸ
ἐσοπάθωμα μοῦ ἐπιτρέπει ἀκόμα νὰ βγάλω
καὶ δωδεκασέλιδα...

Καπιταῖν Μπλουτίν, εἶχεσ λοιπὸν κα-
λὸς βαθμοὺς στοὺς Ἑλέγχους; Ναι, νὰ
λάβῃς μέρος καὶ στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Μπα-
ρὶ Λυσόχαρτο δὲν χρειάζεται, αὐτὸ εἶναι μόνο
γιὰ τίς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκή-
σεων χρειάζεται ὅμως νὰ γράψῃς πὺθ εὐα-
νάγνωστα: μὲ πῶς μεγάλὰ γράμματα καὶ
μὲ πῶς σκοδρὸ μελάνι. Ὁ, εὐχαριστῶ πολὺ
τὴ φίλῃ μου Ὠτίε ποὺ τόσο θερμὰ μὲ συ-
σταίνει.

Ποῦ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμ-
μα, Κάτια. Θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευ-
δωνύμου σου. Ναι, νὰ λαβαίνης μέρος σ'
ὅλη τὴν κίνησιν καὶ προπᾶντων νὰ μὴ
γράφῃς συχνά.

Ναι, Μαῦρε Καβαλλάρη, μόνο σὲ πα-
λιούς μοὶ τὸ μῆκος μπορεῖ κανεῖς νὰ βρῇ
«Κυριακές». Ἐλπίζω ὅμως νὰ τις ξαναρ-
χίσω. Κι' ἴσως τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ
Μαῦρου, τὸ παχαλινό, ποὺ θὰ εἶναι δωδε-
κασέλιδο, μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν «42α
Κυριακή». Δὲν σὰς τὸ ὑπόσχομαι γιὰ βέ-
βαιον, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ.

Χαίρω πολὺ, Ὀλιμμένη Μελοδία, ποὺ
ἀποφάσισες νὰ μῆς καὶ στὴν κίνησιν. Θὰ
εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου,
ὥστε τώρα μπορεῖς νὰ λαβαίνης μέρος
στοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ νὰ μὴ γράφῃς.

Μὰ ἦταν καιρὸς, Ἐρμῖνα, ἀφοῦ μὲ
παίρνεις πέντε τώρα χρόνια. Μὲ χαρὰ ἐ-
νέκρινα ψευδώνυμα γιὰ σένα καὶ τὰ δέξεραι
σου. Κι' ἀπὸ τὸ Σύλλογο περιμένω πολλὰ.

Μ' ἀρέσει, Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι, εἶσαι
ὄρατα ποὺ γράφεις τὸ ψευδώνυμό σου πᾶ-
νω ἀπ' τὰ γράμματά σου. Τὸ διαβάζω ἀ-
μέσως, ἐνῶ γι' ἄλλα πρέπει νὰ πάρω τὸ

Μὴρον τῆς Ἀνδρῶν;

— Ὅχι! εἶναι ἡμιγυμνασιόπαις.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Νά, πηγαίνει σὲ Ἡμιγυμνάσιο.

Νάρισος

Μὴρον τῆς Ἀνδρῶν;

— Ὅχι! εἶναι ἡμιγυμνασιόπαις.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Νά, πηγαίνει σὲ Ἡμιγυμνάσιο.

Νάρισος

φακό... Πολὺ ὄρατα κι' ἡ περιγραφή τῆς
ἐκδρομῆς. Ἐμαθες τοὺς βαθμοὺς σου;

Θὰ εἶδες, Ζακυνθινὸ Ἀκρωτήρι, πῶς
αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό σου ἐνέκριναν. Καὶ σὺ
ἦταν καιρὸς νὰ μῆς στὴν κίνησιν, ἀφοῦ
εἶσαι συνδρομητὴς ἑξῆ χρόνια κι' ἔχεις
στὴ βιβλιοθήκῃ σου «Θησαυρὸ πολὺτιμο»:
ἑξῆ τόμους μου δεμένους καλλιτεχνικά...
Ὁδηγὸ σου ξαναστάειλα. Καὶ τώρα ἐμπρός!

Μπουκλὲ, μὴν ἀπορῇς ποὺ μόλις σή-
μερα ἀπαντῶ στὸ γράμμα σου τῆς 11 Ἰα-
νουαρίου ὅπου μοῦ γράφεις γιὰ τὸν «Πει-
ρασμό». Γραμματοπλημύρα! Ἐδῶσα καὶ
τὸ ἐσώκληστο στὸν κ. Ε. ποὺ σ' εὐχαριστεῖ
πολύ. Κι' ἐκεῖνος ἐπιθυμῇ νὰ σὲ γνωρίσῃ.
Γνωρίζε, ἔρρισε, τὸ μπαμπά σου καὶ πολ-
λὲς φορές μιλῶν γιὰ σένα. Τὸ πρῶτ ἀπὸ
τῆς 11 καὶ τὸ βράδυ ἀπὸ τῆς 7 εἶναι πάν-
τα σχεδὸν στὸ σπῆτι, καὶ πολὺ εὐχαρίστως
θὰ σὲ δεχθῇ.

Παπὶ, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία,
καὶ μάλιστα γιὰτ' εἶσαι κόρη παλαιᾶ Δια-
πλάσοπλάς ποὺ καὶ τὴν ἀκόμα μὲ δια-
βάξαι. Δὲν μοῦ ἔγραψες ὅμως πῶς λεγόταν
ἡ μαμμά σου τότε ποὺ ἦταν συνδρομητρία.
Στὴν τάξῃ σου οἱ Διαπλάσοπούλες εἰσάστε
βάβαια λίγες: ἂν κἀμετε ὅμως, ὅπως σκο-
πεῖται, Σύλλογο, θὰ γίνετε πολλὲς.

Πατριότισσα τῶν Δολλοφίλων, μὲ συγ-
κίνησιν διαβάσατε ὅλοι τίς ἐντυπώσεις σου
ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν σου στὸ γραφεῖο καὶ τὴν
γνωριμία μου μὲ τὸν κ. Παπαδόπουλο. Τὸ
ἀπόκομμα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο τὸ βρῆ-
κα ἀκριτὰ... ἀνόητο. Ὅσο γιὰ τὸ διήγη-
μά σου, δὲν ἀρκεῖ, ἔρρισε, νὰ εἶναι ἀληθινὸ
τὸ πρᾶγμα ποὺ γράφουμε: καμμιὰ φορὰ,
τὸ κάνει ἀπίθανο τὸ ἴδιο τὸ γράφισμά μας.

Μὲ χαρὰ, Ἐμμεράλδα, θὰ ἐργάζομαι καὶ
σένα, ἂν ἐρχόσουν καμμιὰ μέρα στὸ γρα-
φεῖο μου! Κι' ἀπὸ τὸν Πειρατὴ πιστεύω
θὰ νὰ εἶσαι συχνά. Ἀφοῦ τὰ μνημόνια σ'
ἐμπόδιζαν νὰ μοῦ γράψῃς τόσο καιρὸ, δὲν
πειράζει. Ἐλπίζω τώρα τουλάχιστο νὰ μοῦ
γράφῃς συχνότερα. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ
διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Ρόμπερ Σουρκοφ, χαίρω ποὺ σοῦ ἀ-
ρέσουν τόσο τὰ ἐπτεῖνὰ μυθιστορήματα.
Δὲν θὰ βαστάξουν ὅλο τὸ χρόνο καὶ τὰ
δυὸ, δὲν ἀποφάσισα ὅμως ἀκόμα ποῖο ἄλ-
λο θὰ δημοσιεύσω, γιατί πρέπει νὰ ἴδω
πρῶτα τί χῶρος θὰ μείνῃ. Ναι, ὁ «Μικρὸς
Λόρδος» ποὺ εἶδες στὸν κινηματογράφο,
εἶναι ἓνα θαυμάσιο μυθιστόρημα ποὺ τὸ
δημοσιεύω πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ μπορεῖ
νὰ τὸ ξαναδημοσιεύσω.

Τὰ μαθητικὰ ἢ σχολικὰ περιοδικὰ, Ἀν-
θροπᾶνε, τὰ βρίσκω πολὺ χρήσιμα. Ἐγώ,
ὅσες σελίδες κι' ἂν εἶχα, δὲν θὰ μπορούσα
νὰ δημοσιεύω τίς ἀνθροπᾶνες καὶ τὰλλα γυ-
μνάσματα τῶν μαθητῶν ἀπ' ὅλα τὰ scho-
λαστὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ νὰ ἔχω συγχρό-
νως καὶ τὴν ὕλη ποὺ γράφουν οἱ μεγάλοι
γιὰ νὰ διαβάζουν τὰ παιδιά. Εἶπα στὸν
κ. Φαίδωνα καὶ θὰ γράψῃ κάποτε γιὰ τὸ
ζήτημα ποὺ σὲ ἀπασχολεῖ.

Εἶδα σὲς ἐφημερίδας, Τούπα στὸ Νε-
ρὸ, τί ὄρατα ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε τὸ νησί
σὰς στὸν Βασίλᾳ! ἄλλὰ μὲ τὴν περιγρα-
φὴ σου τὴν κατάλαβα καλύτερα. Εὐχαρι-
στῶ καὶ γιὰ τίς εἰκόνας τῶν χειροτεχνη-
μάτων ποὺ γίνονται μὲ σπῆρτα. Θὰ δημο-
σιεύω μερικὲς γιὰ νὰ κάνουν τὰ παιδιά.

Μπαβὸ, Μπατεροφλά, ποὺ πήρες τόσο
καλοὺς βαθμοὺς! Ἦνα μόνο 8, δυὸ-τρεῖς 9,
κι' ὅλα τὰλλα 10, ἔ, δὲν εἶναι συνηθισμέ-
νο. Καὶ σὺ ἴδια λὲς πῶς ποτὲ ὡς τώρα
δὲν εἶχες τέτοιο ἔλεγχον. Βλέπεις λοιπὸν πῶς
οἱ κόποι σου ἀνταμειβήθηκαν, κι' εἶμαι πολὺ
εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα ὅπως καὶ σὺ ἀπὸ
τὸν αὐτὸ σου. Περισσότερα γιὰ μαμμάς.

Ντάνια, νέα μου φίλη, θὰ εἶδες τὴν ἐγ-
κρίσιν τοῦ ψευδωνύμου σου. Νὰ μοῦ γρά-
ψῃς τακτικά καὶ νὰ μοῦ στέλνῃς τὰ λογο-
τεχνήματά σου γιὰ τὴν Σελίδα. Ἀφοῦ ἔ-
χεις κλίσιν, καταγίνου. Κι' ἐγὼ πάντα θὰ
σοῦ λέω τὰ λάθη σου, πρᾶγμα ποὺ θὰ σὲ
βοηθῇ γιὰ νὰ γράφῃς ὅλο καὶ καλύτερα.

Ὅταν ὅμως τὰ κομμάτια σου δὲν θὰ ἔχουν
λάβῃ, ἢ πολὺ λίγα κι' ἀσύντακτα, τότε θὰ
τὰ δημοσιεύω, κι' αὐτὸ πάλι θὰ σοῦ εἶναι
ἀκόμα μεγαλύτερη ἐνθάρρυνση.

Μαῦρο Ρόδο, θὰ ἦταν κρῖμα νὰ «σο-
υθῇ ἡ φίλιὰ μας» ἀπὸ τὴν τε

μοῦ φιλήσῃς τίς τρεῖς μικρὲς «τυράνισσες» ὦ, φαντάζομαι τίς σκοτούρες πού ἔχεις!) **Ταπεινὸ Κυκλάμινο** (ἔστειλα 8 τετράδια) **Χιονισμένον Δεντράκι** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ, ἐξετέλεσα* χαίρω πού ὁ ἀδελφός σου πῆρε ψευδώνυμο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ξεσπάθωμα· ἂν γινόταν συνδρομητής, μάλιστα* ἐλπίζω νὰ πῆγες καλὰ καὶ στὰ Μαθηματικά) **Κόμητα Ναρκίν** (ἔστειλα 8 τετράδια) **Δόνιφαν** (ἀνανέωσα* χαίρω πολύ· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν Πρωτοχρονιά, πού ἔχασα νὰ σοῦ ἀπαντήσω· ἂν καὶ ἀργά, σ' εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Αἰγαιοπελαγίτην** (δεκτές) **Κωνσταντῖνον ΙΑ' Σκυριανό-πυλο** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου θάπαντήσω σὲ δὲρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαΐου.

162. Δεξιόγραφος
Προφήτης ἀπὸ τῆ Γραφῆ
Καὶ κάποια πρόθεσι κοινή
Πιάνονται χέρι-χέρι
Καὶ ξεπροβάλλει ξαφνικά
Κακὴ ἀρρώστεια πού χτυπᾷ
Συχνὰ τὸ καλοκαίρι. Πίστις-Πατρίς

163. Στοιχειοτονόγραφος
Τὸ βουνὸ τὸ ἐλλληνικὸ
Τὸ κεφάλι ἂν ἀποβάλῃ
Καὶ τὸν τόνο καταιβάσῃ,
— Ἄλλο τοῦτο ξαφνικὸ —
Μέγας ποταμὸς προβάλλει,
Ἄλλα ποῖος θὰ τὸν περάσῃ;
Μικροῦλα Τραλαλά

164. Μεταγραμματισμός
Εἰμ' ἓνα νησί γνωστὸ
(Βγάξω καὶ τυρί καλὸ)
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς τὸ λαμό,
Θά προφέρῃς ἀνδρικό
Ὅνομα χαϊδευτικό. Ἦρωσ τοῦ 13

165. Δίνιγμα
Κάθε Ἅγιος μεῖ ἔχει,
Ὅχι ὅμως κάθε Ἅγία,
Οὔτε κἀν ἡ Παναγία.
Μά, παρὰ ξένο! οἱ Ἅγιοι,
Ὅταν πᾶν' μαζί, δὲν μ' ἔχουν,
Ἐνῶ ἀντίθετα οἱ Ἅγίες
Μ' ἔχουν καὶ με παροῦσιν.
Πόλις τῶν Ὀνειρων

166. Κλίμαξ

A	—	Ω					
A	—	—	Ω				
A	—	—	—	Ω			
A	—	—	—	—	Ω		
A	—	—	—	—	—	Ω	
A	—	—	—	—	—	—	Ω

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: ἐπίρρομα, μυθική νῆς, ἄρπυια, ἐριννύς, ἡμέραι κρεωφαγίας, εἰς τῶν Τριῶν Παίδων, ρῆμα σύνθετον κοινόν.

167. Κρυπτογραφικόν

12345678	=	Ἀρχαῖος ποιητής.
27178	=	Ἰχθύς.
3178	=	Τρόπος.
47878	=	Κακόν.
5258	=	Θεά.
6578	=	Νῆσος.
7158	=	Ἐρπετόν.
8675478	=	Φυτόν.

Ἀφανής Ἦρωσ

168. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
Ὁ σκύλος μας ὁ Λεπὶν εἶναι ρωσσο-
κῆς ῥάτσας. Ξέρετε τί κάνει αὐτὴ τὴ
στιγμὴ;
Ἄττε Ἰράμ

169. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλοπούλαν
τῆς Κρήτης, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα
σοφιστῆν:

1, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 2, Δένδρον
ὁπωροφόρον· 3, Θεά· 4, Ὀμηρικὸς βα-
σιλεὺς· 5, Βασίλισσα τῆς Καρχηδόνας·
6, Οἶκος Θεοῦ· 7, Προφήτης.

Σίφουνας

170. Γεῖφος

θ'	λι
θ' θ'	λι λι
δ' δ'	λι λι σεῖς! ἀμελεῖς, ἐς;
θ' θ'	λι λι λι λι
θ' λι	λι

Λυγερή

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 52

606. Σταῦρος-Σταυρός.—607. Ἀσπίς-
Πίσσα.—608. Ὁ Ἀμβρόσιος, ἡ ἀμβροσία.

609. ΝΑ Δ Η Ρ Λ Α Ι Ο Σ Ω Δ Η
Ε Ι Υ Φ
Δ Ν Υ Σ Ο Μ Η Σ Π
Η Α Ο Η Α
Χ Α Μ Ι Α Ν Ο Σ Ν Ε Κ Ω Σ

610. ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ (Ἄτλας, λατά-
νια, Ἰστυαία, Σινά, τάλας, νήσσα, Ἡ-
σαΐας).—611. ΨΓ-ΜΑΝ καὶ ΕΕ-ΗΕΑ
= Ψέγε μηδένα (Ψέλλινος, Γεώργιος,
ΜΗθυνα, ΔΕλφοί, ΝΑός).—612. Ἐ-
καστος ἐξ ἑτέρου σοφός.—613. Νῆς Κύ-
ριος ἐστὶν ἐπὶ πάντων (εἰς κι ρι, ος
ἐς τιν, ἐπὶ Πάν τον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΖ'—193]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκια. Δ/ς: Ἰωάννην Παγανοπούλον,
Poste, Restante, Ζάκυνθος διὰ:

Φίλ-Μοῦ-Λῆ

[ΛΖ'—194]

Πρωτοπαλίνοντας στὴν κίνησι ἀρχίζω
τὴν δράσιν μου καὶ ἀλληλογραφῶ μετὰ
δλους: Γάργαρα Βρυσοῦλα=Μάνση. Βα-
σιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ=Κομοῦτος. Ἄγνὸ Με-
νεξεδάκι=Στραβοπόδη. Τιτάν

[ΛΖ'—195]

Ὁ Σαρπηδὼν δὲν λέγεται Κανάνης,
οὔτε ἡ Ζουζοῦ Μάτα Μαργαρίτου.
(Διάπλ. Βεβαίον.) Τρελλοταρέα

[ΛΖ'—196]

Μαῦρε Καβαλλάρη, δὲν λέγομαι Εὐθυ-
μίου, οὔτε εἰμαι τὸ Τρελλὸ Παῖδι.
Ἀόρατος Βασιλεὺς

[ΛΖ'—197]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια. Γράψατε: Νίτσαν Κυριακίδου, Ἀγ-
χιάλου 14, Ἀθήνας, διὰ:

Τετραπέρατι

[ΛΖ'—198]

Ἀνταλλάσσουμε τοπία μετὰ μεγάλα Δια-
πλάσσοπούλα-ες. Δ/σις: (ΛΖ'—94)
Παιδιά, μὴν ἀρνηθῆτε στὴν:

Μίλνα, Κίτρινη Ἀράχνη

[ΛΖ'—199]

Πρωτοπαλίνοντας στὴν Διάπλασι, χαι-
ρετῶ τὸν Διαπλάσοκόμο.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΛΖ'—200]

Σὶρλεϋ Τέμπλ=(Εὐὴ Γκλαβάνη) μὴν δ-
περηφανεύεσαι, ἀλλάξε τώρα ψευδῶ-
νυμο. Κοράκι

[ΛΖ'—201]

Γιὰ σου, Νηρέα, τί γίνεσαι; Ζακυν-
θινούλα, περιμένω γράμμα σου.

Κυκλαμιά

[ΛΖ'—202]

Διὰ δευτέρα φορά εἰσερχομένη σὸ σα-
λονάκι τῆς «Διαπλάσεως» στέλνω ἓνα
φιλικὸ χαιρετισμὸ στὰ παλιὰ καὶ νέα Δια-
πλάσοπούλα-Διαπλάσοπούλες, ἰδιαίτερος
στὴν ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη Ἰδραϊκὸν
Κῦμα. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτες
μετὰ δλους-ες, ἰδιαίτερος μετὰ τὸ δοξαζόμενον
Ναυτόπουλο, Στέλλα Βιολάντη, Γαλῆνη,
Χαρά, Μελαχροινὴ Διαπλάσοπούλα, Ἀτρό-
μητη Κρητικοπούλα, Ξανθοῦλα, Ἀτρόμητη
Διαπλάσοπούλα, Ἀόρατον Βασιλέα, Κόμητα
Ναρκώ, Χάρου Μπῶρ, Ὀνειροπόλον τῆς
Δόξης. Χρυσωμένον Ἀστὸν, Κίτρινη Ἀρά-
χνη, Δακρυζόμενον Χαμόγελο, Κόμητα Ὀ-
πλιγκαντῶ. Νὰ περιμένω; Δ/σις: Στυλια-
νὴν Παριανοῦ, Κουντουριώτου 119, Πειραιᾶ.

Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα

[ΛΖ'—203]

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, τί παθαίνεις κα,
μὰς τρομάξεις κάποτε-κάποτε; Μήπως
παιδί μου, δὲν εἶσαι καλὰ;

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα

[ΛΖ'—204]

Πειθῶ, Στέλλα Βιολάντη, Μπέττυ, Ντόλ,
Ἰδραϊκὸν Κῦμα, Κυκλαμιά, Ἀόρατε
Βασιλέα, σὰς εὐχομαι τῆς ἀπόκρηξις νὰ τίς
περάσατε μετὰ γέλια καὶ χαρὰς.

Ξανθὴν Νερόδιδαν

[ΛΖ'—205]

Πρωτοπαλίνοντας εἰς τὴν κίνησι τοῦ
Διαπλάσοκόμου χαιρετῶ δλους-δλες.
Αἰγαιοπελαγίτης

[ΛΖ'—206]

Ἀνδαλούζα, πόσο ἀδικαίως σὰς κατηγο-
ροῦν ὁ Ἀμφιτρώων καὶ οἱ φίλοι του.
Θέλεις ν' ἀλληλογραφῇσιν;

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΖ'—207]

Στέλλα Βιολάντη, σὺν πολὺ δὲν βάστη-
ξες τὸ ψευδώνυμο αὐτό; Καιρὸς δὲν
εἶναι νὰ πάρῃς νέον, πὶὸ τερμαστὸ στὴν
Γεωργίαν Βλαστήν γιὰ νὰ σὲ τρέμῃ δλος
ὁ Πύργος;

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΖ'—208]

Καμπαλιέρο—Καμπανέλια=Ζουζού-
κης... Oh!!! ἈΝΙΠΟΤΑΧΤΗ

[ΛΖ'—209]

Ἀλληλογραφῶ μετὰ δλους-ες. Ἰδιαίτερος
Εὐθυμὸ Σηματοφόρο, Κυκλαμιά. Γρά-
ψατε πρώτοι: Δὲ Κατίνα Μικελίδου, Πε-
τσόδου 11, Ἀθήνας. Σφουγγαράς

[ΛΖ'—210]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ ἀγράφων
ἡθοποιῶν: Α' Βραβεῖον: Μαρτίνος Βέ-
γιας, Β', Κύριος τοῦ Ντάνοιγκ.

Κυρία τοῦ Ντάνοιγκ

[ΛΖ'—211]

ΠΡΟΣΟΧΗ! Τὸν (ΛΖ'—94) διαγωνι-
σμὸν ΤΟΠΕΙΩΝ παρατείνω ἐπὶ μῆνα.
Περιμένω ἀπ' δλους-ες. Δ/σις: Γεώργιον
Κρεμώαν, Poste-Restante, Κέρκυραν.
ΧΑΡΡΥ ΜΠΩΡ